

Con Chim Sẻ Đầu Hồi

Em nói em không muốn mà Mẹ Ba bắt buộc em lấy chồng cho được "để Ba Mẹ được vui!"...

Con chim sẻ đầu hồi hét cho anh nghe vậy. Thương quá em mười bảy, thương mãi em muôn năm!

Nếu mình đừng Việt Nam, chữ "Muôn Năm" không có...thì người ta không khổ, vì ai sống muôn năm?

Anh nói với anh thềm: Em thì sống mãi mãi...bởi em là con gái, đừng gặp em thì...thôi!

Nhớ quá nụ em cười...như hoa đào trước ngõ anh thường đi qua, ngó, những mùa Xuân năm nao...

Từ đó, rồi muôn sau, hai cây đào đứng khóc. Đà Lạt mây hay tóc...bay...bay...chiều bay bay!

*

Anh không nghĩ có ngày mình gặp nhau đất khách. Anh chỉ nghĩ lau lách gió thổi bờ sông xưa...

Vậy mà ai có ngờ...con đò ngang trở ngược! Anh theo em từng bước. Anh nghĩ em cố nhân!

Anh nghĩ em, mùa Xuân, đi trước anh, đi trước, tà áo lụa tha thướt, không phải em...thì ai?

Anh nhớ em, nhớ hoài. Anh yêu em, yêu mãi. Mỹ có chữ tê tái Forever...vì em?

*

Em ngồi xuống, nhìn lên, mông mênh sông bát ngát...Em nói gì...mà mắt chao chao trời đại dương?

Em nói nghe thật thương: Thật lòng em không muốn...dấu hoa đào nở muộn, em phải có ngày về hong lại mái tóc thề chờ người yêu tới chải...

Em lấy chồng, mười bảy; bây chừ, em-cố-nhân!

Anh đang nói với trăng? Với gì...không hiện thực? Em đang ngồi trước mặt tại sao đòi quay lưng? Tại sao trời mùa Đông? Trời ơi là em lạnh!

Em muốn em đi tránh cho anh hoài bơ vơ! Tội nghiệp những bài thơ vì em mà tha thiết. Anh nghĩ là em chết, anh để tang Tình Yêu!

Ai biểu em diễm kiều liễu bờ sông đang rũ...

Trần Vấn Lệ